

Літо в Ольвії

Анатолій Качан

Понад Лиманом трави цвітуть,
Ластівка воду п'є на льоту:
Ледве торкнулась дзьобом до скла –
Ніби алмазом слід провела.

Понад Лиманом срібна коса
Тягнеться в море, у небеса.
А на косі, як на вахті моряк,
З моря когось виглядає маяк .

Ген над Лиманом, мов паруси,
В Ольвію білі хмари пливуть.
Як у прадавні скіфські часи,
Їх до причалу чайки ведуть.

Кинула хмара якір в Лиман,
Глянула з неба на береги, –
А над Лиманом... міста нема!
Тільки руїни й степ навкруги.

Вже не кружляють вільні орли
Понад Лиманом, серед степів.
Хвилі гуляють там, де були
Пристань, причали для кораблів.

І якби раптом сам Геродот
В гості з Еллади знов завітав,
Щоб навістити рідний народ,
Він би жахнувся і заридав.

Жалібно скиглить чайка Марго:
– Як же це сталось, Ольвіє, як,
Що на руїнах щастя твого
Кози пасуться, квітне будяк?

Щастя твоє полином поросло
І як полин той стало гірким:

Там, де щасливе місто було,
Марево срібне мріє над ним.

Понад Лиманом – сивий курган,
Сонце сідає в тихий Лиман.
Сонце заходить, і на льоту
Ластівка воду п'є золоту.